DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW W KATOWICACH.

Nr. 6. | Katowice, dnia 15 kwietnia 1935 r. | Rok III.

TREŚĆ:

POUCZAJ, ŻE DOBRZE ZAADRESOWANA KOPERTA PRZYŚPIESZA DORĘCZENIE PRZESYŁKI.

POCZTA.

112.

Przesyłki zbiorowe władz i urzędów państwowych.

Władze i urzędy państwowe mogą wysyłać przesyłki zbiorowe pod warunkiem, że każda przesyłka wchodząca w skład przesyłki zbiorowoj będzie należycie opłacona.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 6. IV. 1935 r. № PW — 105/44 oznajmia się, iż Ministerstwo Poczt i Telegrafów zezwoliło na wysyłanie przez władze i urzędy państwowe przesyłek zbiorowych z listami i kartkami do różnych osób, w ten sposób, **że każda przesyłka wchodząca w skład przesyłki zbiorowej będzie należycie opłacona.** W tym wypadku bowiem Poczta nie poniesie straty przez wysłanie przesyłki zbiorowej, a to jest właśnie celem przepisu art, 5 ust. 1 ustawy o poczcie.

Wobec powyższego urzędy (agencje) powinny proponować, aby **władze i urzędy państwowe** w posób powyżej przedstawiony wysyłały przesyłki zbiorowe i je opłacały, nie należy jednak tego domagać się w sposób zbyt rygorystyczny.

№ PP 400 z dnia 10 kwietnia 1935 r.

113.

Przesyłki ekspresowe.

Zwracać należy baczną uwagę na ten rodzaj służby.

Każdy pracownik mający z przesyłką ekspresową do czynienia. winien mieć zawsze na uwadze, że klient nadający przesyłkę ekspresową ma w tem ważny interes, a opóźnienie w przewozie i w doręczeniu przesyłki może go narazić na niepowetowaną szkodę.

Oparte na zasadach handlowych przedsiębiorstwo państwowe „Polska Poczta, Tele-

graf i Telefon", wykonywa swe czynności, zlecenia klientów, za ustaloną w taryfie i zgóry pobraną opłatą.

W wypadku niewykonania polecenia klienta, pobrana opłata tylko wyjątkowo bywa mu zwracana, jeżeli zachodzi wyraźna wina organów pocztowych, pozatem przypada ona na rzecz przedsiębiorstwa choćby nawet nie było żadnej winy klienta w niewykonaniu zlecenia.

Ten jednostronny obowiązek klientów do uiszczania zgóry ustalonych opłat za wszelkie czynności przedsiębiorstwa P. P. T. i T. jest bardzo wygodny dla poczty, ale jednocześnie stwarza, z chwilą przyjęcia polecenia, pewne zobowiązanie, że przyjęte polecenie będzie w myśl życzenia klienta wykonane.

Solidne wywiązanie się z przyjętych zleceń jest najlepszą reklamą dla każdego przedsiębiorstwa, jedna mu klientów i wzbudza zaufanie. Bez tych czynników żadne przedsiębiorstwo normalnie rozwijać się nie może.

Przedsiębiorstwo państwowe „P.P.T. i T.", jakkolwiek znajduje się w lepszem położeniu niż przedsiębiorstwa prywatne, oparte jednak na tych samych zasadach handlowych, winno również starać się o zjednywanie sobie klientów przez odpowiednią propagandę, jaką obok innych sposobów jest dokładne i punktualne wykonywanie zleceń klientów.

Niestety nie wszystkie działy służby pocztowo-telekomunikacyjnej stoją na wysokości zadania i w wielu wypadkach klienci zupełnie słusznie uskarżają się, że Poczta nie wykonuje przyjętych na siebie zobowiązań.

Jedną z takich bolączek, na którą należy zwrócić baczną uwagę, jest sprawa pośpiesznych przesyłek listowych.

W myśl postanowień Ordynacji pocztowej, klient uiszczając odpowiednią opłatę za nadaną przesyłkę, może żądać pośpiesznego jej doręczenia i Poczta powinna przyjęte na siebie zobowiązanie jaknajdokładniej wykonać. Jednakże przyjęte wobec klienta zobowiązania doręczenia przsyłki pośpiesznej w czasie możliwie najkrótszym, odpowiadającym istocie przesyłki „ekspres" nie zawsze są w praktyce wykonywane i powodują wnoszenie skarg zupełnie uzasadnionych.

Przyczyn tych niedomagań, należy szukać tak w samej organizacji służby doręczeń ekspresów w poszczególnych placówkach pocztowych, jak również w ilości zaprowadzonych wymian i szybkości przewozu ładunku pocztowego.

W związku z powyższem zarządza się:

1) aby urzędy (agencje) przesyłki pośpieszne wysyłały najbliższemi połączeniami stojącemi im do dyspozycji i bezwarunkowo nie dopuszczały u siebie przetrzymywania tych przesyłek.

Jeżeli urzędy (agencje) stwierdzą, że w pewnych porach dnia, nadają klienci przesyłki pośpieszne, a nie mają w tym czasie dogodnego połączenia, jednakowoż zaprowadzenie połączenia byłoby możliwe, mają o tem donosić Dyrekcji, która sprawę rozpatrzy i wniosek urzędu (agencji) w razie potrzeby uwzględni.

2) Urząd pocztowy Katowice 1, zostaje upoważniony do przesyłania listowych przesyłek pośpiesznych o wadze do 20 g. odsyłkami lotniczemi, o ile wysłanie tych przesyłek przyśpieszy nadejście do miejsca przeznaczenia.

W tym celu urzędy (agencje) mają być dokładnie zaznajomione z każdorazowym rozkładem lotu i wykorzystywać połączenia kolejowe dla szybszego transportu przesyłek listowych pośpiesznych do wysłania drogą lotniczą. W przeglądach kierowania przesyłek należy przeprowadzać stale poprawki, aby były one aktualnemi.

3) Urzędy przekartowawcze stałe i ambulanse mają zwracać baczną uwagę, aby przesyłki pośpieszne listowe u nich nie zalegały i były właściwie kierowane do miejsca przeznaczenia i najbliższemi połączeniami.

4) Aby naczelnicy urzędów (agencji) sami zrozumieli i pouczali personel o ważności zobowiązań zaciągniętych przez pocztę wobec klienta z chwilą przyjęcia do przewozu i doręczenia przesyłki ekspres.

5) Aby pracownicy zatrudnieni przy okienkach informowali przy każdej sposobności klientów o możliwościach wysyłania przesyłek ekspresowych i skłaniali publiczność do nadawania tych przesyłek w urzędzie, gdzie mogą otrzymać odpowiednie nalepki i informacje; przyczem informacje te mają być również ujęte w formę specjalnych estetycznych ogłoszeń (napisów) i wywieszone w lokalach urzędów p. t.

6) Aby przesyłki pośpieszne były doręczane przez stałych niższych pracowników pocztowych lub ekspresistów z zachowaniem

postanowień, zawartych w §§ 253 — 256 Ordynacji pocztowej (II. P. 3).

7) Aby doręczanie listów ekspresowych wzorowane było pod względem czasu i sprawności na doręczaniu telegramów.

8) Aby w tych wypadkach, kiedy środki komunikacyjne nie zapewniają dojścia ekspresu do miejsca przeznaczenia w czasie przewidzianym przez klienta, pracownicy zachęcali publiczność do korzystania z telegramów ELT.

Do powyższego należy ściśle stosować się.

№ PP 20 z dnia 29 marca 1935 r.

114.

Opakowanie paczek.

Przy przyjmowaniu paczek — należy zważać na ich opakowanie.

Coraz częściej otrzymuje Dyrekcja zawiadomienia z Dyrekcyj innych okręgów o złym stanie paczek, nadchodzących tam do doręczenia — a nadanych w urzędach tutejszego okręgu.

Paczki te nadchodzą w opakowaniu podartem i niedostatecznie osznurowane. Powodem tego jest zbyt lichy gatunek materjałów użytych przez nadawców do opakowania i niewłaściwe ich opakowanie. Jest obowiązkiem pracowników — zatrudnionych przy przyjmowaniu paczek zwracać baczną uwagę na ich opakowanie i zabezpieczenie. Dokładne pod tym względem postanowienia zawierają przepisy §§-fów 107 — 118 ordynacji pocztowej (tom II. P. 3). Niestosowanie się do nich narazić może i naraża przedsiębiorstwo nasze na znaczne straty z tytułu odpowiedzialności za ubytek lub uszkodzenie zawartości, a wina tego leży bezwzględnie po stronie pracowników, którzy lekceważą sobie ich stosowanie w praktyce codziennej. Ponadto umożliwia się w ten sposób niesumiennym jednostkom nieuczciwą manipulację z paczkami. Dalszą konsekwencją tego stanu rzeczy jest podrywanie zaufania klienteli do naszego przedsiębiorstwa, co odbija się w sposób niewątpliwie ujemny — na jego dochodowości.

Dyrekcja wzywa pracowników do sumiennego wypełniania obowiązków, organom zaś na stanowiskach kierowniczych i kontrolnych poleca zwrócenie na tę dziedzinę służby szczególnej uwagi.

Nie wyciągając narazie w stosunku do winnych dotychczasowych uchybień — konsekwencyj, Dyrekcja przestrzega, że w razie ponownych pod tym względem zażaleń, bez względu na zaistnienie straty lub nie — będzie pociągała winnych do odpowiedzialności służbowej.

№ PP 72 z dnia 8 kwietnia 1935 r.

115.

Upomnienia płatnicze.

Upomnienia płatnicze mimo, że nie wymieniono w nich kwoty nie mogą być wysyłane za opłatą dla druków.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dn. 20.III. 1935 r. № PW 104/36 wyjaśnia się, że według § 75 ust. 1 Ordynacji pocztowej od nadawania jako druki są wyłączone przesyłki, posiadające charakter korespondencji osobistej. Ponieważ upomnienia płatnicze mimo, że nie wymieniono w nich kwoty mają właśnie taki charakter, mogą bowiem być wysłane tylko do pewnej ściśle określonej osoby, obowiązanej do zapłaty, przeto nie podpadają one bez względu na sposób wykonania pod kategorję druków i nie mogą być wysyłane za opłatą taryfową ustaloną dla tego rodzaju przesyłek.

Upomnienia takie w obrocie miejscowym urzędu pocztowego mogą być wysyłane za opłatą ustaloną rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z d. 23. I. 1935 r. w sprawie zmiany taryfy pocztowej (Dz. Tar. № 2/35 poz. 2) w obrocie zaś zamiejscowym za opłatą ustaloną dla listów i kartek pocztowych, zależnie od tego, czy upomnienie ma formę kartki, czy listu.

№ PP 40 dnia 12 kwietnia 1935 r.

116.

Wyjaśnienie w sprawie papierów handlowych.

Odpisy sprawozdań rocznych i protokółów walnych zgromadzeń mogą być wysyłane za opłatą dla papierów handlowych.

Pod adresem Związków Rewizyjnych Spółdzielni Rolniczych wysyłane są przez poszczególne spółdzielnie odpisy sprawozdań rocznych i protokółów walnych zgromadzeń.

Dokumenty te nadawane są za opłatą ustaloną dla papierów handlowych.

Jak donosi jednak Centrala Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rolniczych w Warszawie, ostatnio zaszły kilkakrotne wypadki, że

urzędy pocztowe obciążają takie przesyłki dopłatą, traktując je jako listy.

W myśl przeto zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 4. IV. 1935 roku № PW 104/13 poleca się nie kwestjonować tych dokumentów, gdy opłacone są według taryfy dla papierów handlowych, albowiem w myśl § 86 ordynacji pocztowej za papiery handlowe uważane są również nieurzędowe odpisy z akt pisane na papierze niestemplowanym.

№ PP 40 z dnia 8 kwietnia 1935 r.

117.

Nieprzestrzeganie art. 34 § 6c Konwencji.

Przypomina [się, że w drukach, papierach handlowych i próbkach towarów nie wolno wysyłać do zagranicy znaczków poczt. ani też papierów wartościowych.

Austrjacki Zarząd Pocztowy zażalił się do Ministerstwa Poczt i Telegrafów, że niektóre urzędy tutejszego okręgu niestosują się do art. 34 § 6 c konwencji (tom II. P. 20 str. 28) według którego, druki, papiery handlowe i próbki towarów nie mogą zawierać znaczków pocztowych, ani żadnego papieru przedstawiającego wartość.

Na polecenie Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 26. III. 1935 r. № PZ 400/35 przypomina się obowiązek ścisłego przestrzegania tegoż przepisu.

Według zarządzenia Zarządu Pocztowego Austrji, przesyłki tego rodzaju są obciążane przez urzędy oddawcze dopłatą w podwójnej wysokości brakującej opłaty za list.

№ PP 70 z dnia 28 marca 1935 r.

118.

Nieprzestrzeganie instrukcji w sprawie statystyki celnej.

Przy przyjmowaniu paczek do zagranicy należy przestrzegać postanowień instrukcji w sprawie statystyki celnej.

Zostało stwierdzone, że niektóre urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne tut. okręgu przy przyjmowaniu paczek do zagranicy nie przestrzegają postanowień instrukcji w sprawie statystyki celnej dla urzędów pocztowo-telegraficznych (dodatek do Dz. U. Min. P. i T. № 19 z 1930 r.) a zwłaszcza postanowień §§ 6, 7, 8 i 9 tej instrukcji, a nawet nieposiadają w zapasie znaczków i kart statystycznych.

Nieprzestrzeganie tych postanowień utrudnia bardzo pracę urzędom wymiany i wpływa na opóźnienie się dalszego transportu przesyłek zagranicę.

Poleca się dokładnie zaznajomić z wyżej powołaną instrukcją i ściśle jej przestrzegać.

Urzędy (agencje), mają stale posiadać odpowiedni zapas znaczków i kart statystycznych w wysokości zależnej od ilości nadawanych tam paczek zagranicę.

№ PP 50 z 12 kwietnia 1935 r.

119.

Sprzedaż znaczków pocztowych.

Znaczki pocztowe mają sprzedawać także doręczyciele urzędów p. t. I i II kl.

W dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów nr. 6 z dnia 29 III. 1935 r. poz. 18 i 19 ogłoszono rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów w sprawie zmiany ordynacji pocztowej oraz zarządzenie o zmianach w urzędowym Zbiorze przepisów służbowych.

Rozporządzenie to i zarządzenie rozszerzają sprzedaż znaczków pocztowych przez doręczycieli także na urzędy I i II klasy. Zaprowadzenie tej sprzedaży w poszczególnych urzędach pozostawia się uznaniu urzędów.

W urzędach, w których sprzedaż znaczków przez doręczycieli jest wykonywana, niektórzy doręczyciele mogą być zwolnieni od obowiązku sprzedaży znaczków. Nie powinni sprzedawać znaczków doręczyciele znacznie obciążeni, — jeśliby sprzedaż ta miała przyczynić się do opóźnienia doręczenia przesyłek oraz doręczyciele pieniężni, jeśliby sprzedaż znaczków miała narażać ich na niebezpieczeństwo napadów rabunkowych.

Niezależnie do sprzedaży znaczków przez doręczycieli Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów zezwala, aby większe firmy handlowe, notarjusze, adwokaci i t. p. we wszystkich miejscowościach zamawiali znaczki pocztowe przez doręczycieli, którzy winni doręczać im znaczki przy następnym chodzie doręczycielskim.

O możności zamawiania znaczków za pośrednictwem doręczycieli winny urzędu informować publiczność przez ogłoszenia w urzędzie i przez doręczycieli przy sposobności doręczenia przesyłek, a posiadaczy skrytek przez odpowiednie zawiadomienia, włożone do skrytek.

W podobny sposób winny urzędy informować publiczność o sprzedaży znaczków przez doręczycieli. Doręczyciele sprzedający znaczki powinni stale podczas doręczenia przesyłek przypominać publiczności, że może u nich kupić znaczki.

Urzędy pocztowo-telegraficzne I i II klasy, które zaprowadziły sprzedaż znaczków przez doręczycieli, doniosą o tem Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów do dnia 15. V. br.

Nr. PK 14 z dnia 5 kwietnia 1935 r.

120.

Znaczki urzędowe dla wojska.

Wedle zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów nr. PW. 401/14 z dn. 3 kwietnia 1935 r. poszczególne wojskowe jednostki administracyjne mogą po wyczerpaniu przyznanego im zapasu zamawiać znaczki urzędowe bezpośrednio w Głównym Składzie Materjałów Pocztowych w Warszawie.

Zamówienia znaczków Główny Skład realizuje w ten sposób, że zamówione ilości znaczków wysyła pod adresem zamawiającego D. O. K. względnie wojskowej jednostki administracyjnej w przesyłce, obciążonej pobraniem w wysokości wartości wysyłanych znaczków. Do każdej takiej przesyłki Główny Skład winien dla użytku oddawczego urzędu pocztowego dołączać po 1 blankiecie nadawczym P. K. O. z numerem konta czekowego 30027 Ministerstwa P. i T. a od 21 kwietnia 1935 r. po 1 blankiecie wpłaty na pocztowy rachunek bieżący Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. 1 (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 6 z r. 1935 poz. 20 i 21). Blankiet ten winien być dołączony do danej przesyłki w ten sposób, by oddawczy urząd pocztowy mógł go przed doręczeniem przesyłki od niej odłączyć bez uszkodzenia przesyłki.

Kwotę pobrania inkasuje pocztowy urząd oddawczy przy doręczeniu przesyłki i przekazuje ją bezzwłocznie **bez jakichkolwiek potrąceń** zapomocą odłączonego od przesyłki blankietu nadawczego na rzecz Ministerstwa Poczt i Telegrafów. W razie nadejścia przesyłki do urzędu oddawczego bez blankietu nadawczego, urząd pocztowy winien zakupić blankiet nadawczy, na którym numer konta Ministerstwa Poczt i Telegrafów wypisze odręcznie, a dotyczący wydatek pokryje z ryczałtu kancelaryjnego.

Na dowodzie wpłaty blankietu nadawczego urząd pocztowy umieści uwagę:

„Tytułem należności za znaczki urzędowe".

dla ....

(należy wymienić władzę wzgl. formację wojskową)

Pocztowy urząd oddawczy winien równocześnie listem zwykłym zawiadomić Główny Skład Materjałów pocztowych, że przesyłka Nr. nad. ...., obciążona pobraniem w kwocie .... wysłana pod adresem .... została doręczoną dnia .... i że kwotę pobrania wpłacono na konto Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Nr. PK 67 z dnia 6 kwietnia 1935 r.

121.

Usterki popełniane przy przyjmowaniu przekazów pocztowych.

Przyjęte przekazy pocztowe, rozrachunkowe, pobraniowe, należy badać dokładnie, czy umieszczone na nich znamiona nadawcze są dokładne.

Przy kontroli przekazów pocztowych Izba Kontroli Rachunkowej Poczt i Telegrafów stwierdza następujące usterki:

brak odcisków stempla okręgowego i datownika na przekazach,

brak numeru nadawczego na przekazach,

numer nadawczy jest niezgodny z numerem księgi nadawczej,

numer nadawczy jest nieczytelny,

odciski stempla okręgowego i datownika są niewyraźne,

na przekazie brak wpisu opłaty gotówką,

przekazy krajowe są wpisane do ksiąg przekazów zagranicznyuh względnie przekazów rozrachunkowych i odwrotnie,

przy wpisach przekazów zagranicznych brak kraju przeznaczenia i t. d. i t. d.

Przytoczone usterki, które są bardzo liczne, utrudniają w wysokim stopniu kontrolę przekazów i powodują dużo niepotrzebnej pracy związanej z usuwaniem usterek.

Ponadto świadczą one, że pracownicy nie stosują się do obowiązujących przepisów i wykonują swoje obowiązki bardzo niedbale i niedokładnie.

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów przypomina przeto urzędom i agencjom pocztowo-telegraficznym zarządzenie w sprawie postanowień tymczasowej instrukcji obrotu

pieniężnego zapomocą przekazów pocztowych — ogłoszone w Dz. Urz. Min. P. i T. № 16 z roku 1930 str. 251.

Jednocześnie zaznacza się, iż w przyszłości nie będą stosowane kary wymienione w ustępie ostatnim powyżej wymienionego zarządzenia. Natomiast Dyrekcja będzie przeprowadzać szczegółowe dochodzenia i zależnie od ważności usterki, wymierzać kary surowsze. Kary będą wymierzane nie tylko urzędnikowi przyjmującemu, lecz również urzędnikowi kontrolnemu za niedokładne badanie przekazów.

№ PK 200 z dnia 6 kwietnia 1935 r.

122.

Wymiana przekazów pocztowych z Portugalją.

Przekazy nadchodzące omyłkowo wprost do urzędu przeznaczenia należy przesyłać do up. Warszawa 1, celem przeliczenia na złote.

Wedle reskryptu Ministerstwa Poczt i Telegrafów nr. PZ 504 z dnia 27 III. 1935 r. Portugalski Zarząd Pocztowy pismem z dn. 4 marca br. № 485/213 nadesłał Ministerstwu przekaz № 917 nadany w Lizbonie pod adresem A. Górny, Grodzisk Poznański, zwrócony przez urząd oddawczy do Portugalji jako nieprawidłowy, ponieważ wystawiony jest w walucie francuskiej.

Przypomina się przeto urzędom i agencjom pocztowo-telegraficznym, że zgodnie z zarządzeniem z d. 12 grudnia 1931 r. Nr. 8255/9 (Dz. Urz. M. P. i T. № 22 z 22 XII. 1931 r.) przekazy z Portugalji nadchodzące omyłkowo wprost do urzędu przeznaczenia należy w służbowych listach poleconych przesyłać urzędowi pocztowemu Warszawa 1, celem przeliczenia na złote.

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów zarządza, by urzędy pilnie tego przestrzegały, ponieważ Zarząd Portugalski żali się na częste zwroty tego rodzaju przekazów.

№ PK 21 z dnia 30 marca 1935 r.

PROPAGUJ PRZY KAŻDEJ SPOSOBNOŚCI, ŻE PACZKI ŻYWNOŚCIOWE-TO USUNIĘCIE DROGIEGO POŚREDNIKA W DOSTARCZANIU PRODUKTÓW ŻYWNOŚCIOWYCH.

TELEGRAF i TELEFON.

123.

Interpretacja postanowień ordynacji i taryfy telefonicznej.

W związku z reskryptem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 27 lutego 1935 r. № TE. 2014 wyjaśnia się co następuje:

1) Postanowienia zawarte w § 42, ustęp 1, 2, 3 i 4 Ordynacji telefonicznej (Dz. Urz. Min. P. i T. № 24/34 r. poz. 123) mają charakter postanowień ramowych. Postanowienia szczegółowe, dotyczące pierwszych czterech ustępów § 42 Ordynacji telefonicznej, zawarte są w poz. 18 ustęp 14 i 15 taryfy telefonicznej (Dz. Taryf № 14/34 r.) W służbie eksploatacyjnej organa przedsiębiorstwa, gdy napotykają na wątpliwości przy interpretacji Ordynacji telefonicznej, powinny opierać się na postanowieniach szczegółowych, zawartych w taryfie telefonicznej, która w sposób jasny i zrozumiały przewiduje wszystkie wypadki pobierania i zwrotu opłat telefonicznych. Pod pojęciem wyrazów: 1) „wzywanie" i 2) „wyłączenie", użytych w § 42 ustęp 3 i 4 Ordynacji telefonicznej, należy rozumieć: 1) „opłata za posłańca" i 2) „opłata za przesłanie uprzedzenia lub wezwania":

2) Poz. 13 taryfy telefonicznej zawiera opłaty za przyłączenie stacji abonentowej nie do najbliższej centrali, a do centrali wskazanej przez abonenta. Za podstawę do wymiaru opłaty należy brać każdy kilometr różnicy odległości między centralą, do której abonent został na żądanie przyłączony, a centralą najbliższą abonenta; część kilometra należy liczyć za cały kilometr.

Aby obliczyć różnicę odległości, należy najpierw ustalić odległość od stacji abonamentowej do centrali dalszej, a następnie bliższej. Ilość obwodów, łączących stację abonenta z centralą dalszą, nie ma wpływu na wysokość pobieranej opłaty.

3) Nie należy pobierać żadnych dodatkowych opłat, poza taryfowemi, w tym wypadku, gdy zgłaszający rozmowę na zgóry oznaczoną godzinę — poz. 18 ustęp 12 taryfy telefonicznej — podaje oprócz numeru stacji abonentowej i nazwisko osoby, z którą chce mówić, bowiem każdą rozmowę na zgóry oznaczoną godzinę przed jej wykonaniem musi z konieczności poprzedzić uprzedzenie. Obsługa, zapowiadając więc wzywanej stacji abonentowej sam fakt zgłoszonej rozmowy na zgóry oznaczoną godzinę, nie wykona żadnej dodatkowej czynności, gdy poda do wiadomości, że zgłaszający rozmowę życzy sobie przeprowadzić ją z osobą wskazaną.

4) Rozmowy na zgóry oznaczoną godzinę, t. zn. takie, które przedsiębiorstwo obowiązuje się wykonać w czasie oznaczonym przez zgłaszającego, stanowią specjalny, równorzędny rodzaj rozmów obok pilnych, zwykłych, z wezwaniem do rozmównicy. Rozmowy te z uwagi na swój charakter, mogą odbywać się tylko w pewnych warunkach, t. j.: 1) w relacjach bezpośrednich, 2) ze stacji abonentowej do stacji abonentowej i 3) z rozmównicy do stacji abonentowej. Jest zrozumiałem, że rozmowy na zgóry oznaczoną godzinę nie można przyjmować przy żądaniu wezwania do rozmównicy pewnej osoby, gdyż do rozmów tych nie można stosować reguł, odnoszących się do rozmów na zgóry oznaczoną godzinę, bowiem wykonanie rozmowy z wezwaniem do rozmównicy, w czasie ściśle ustalonym, nie jest zależne od możliwości technicznych i obsługi. Wchodzi tu w grę najpierw osoba wzywana, której czasu przybycia do rozmównicy nie można nigdy zgóry ściśle przewidzieć przy przyjmowaniu zgłoszenia.

Zrozumiałem przeto staje się zarządzenie, podane w Dz. U. M. P. i T. № 28 z 1924 r. poz. 132, którego celem jest danie możności zgłaszającemu rozmowę z wezwaniem do rozmównicy powiadomienia wzywanej osoby, o której godzinie ma wzywający zgłosić się do przeprowadzenia rozmowy.

Przyjęcie do wykonania od zamawiającego takiego życzenia, nie nadaje rozmowie charakteru rozmowy na zgóry określoną godzinę, gdyż po przybyciu do rozmównicy osoby wzywanej, połączenie zostanie wykonane we właściwej kolejności zalegających zgłoszeń.

W celu uwypuklenia tej myśli, przytoczone zarządzenie (Dz. U. M. P. i T. № 28 z 1924 r.) zostanie w najbliższym czasie ogłoszone w nowej redakcji.

№ TE 209 z dnia 1 kwietnia 1935 r.

124.

Prolongowanie terminów płatności rachunków telefonicznych.

Urzędy i agencje pt. w wypadkach wyjątkowych mogą prolongować abonentom terminy płatności należności telefonicznych.

W związku z reskryptem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z d. 7. III. br. № TE 2002 wyjaśnia się, że z uwagi na ciężkie obecnie warunki gospodarcze, urzędy i agencje pocztowo-telegraficzne tutejszego Okręgu Poczt i Telegrafów mogą indywidualnie w wypadkach wyjątkowych, abonentom, których stan majątkowy nie nasuwa żadnych zastrzeżeń prolongować terminy płatności należności telefonicznych, bez stosowania rygorów przewidzianych ordynacją telefoniczną oraz § 61 przepisów o pobieraniu i zarachowaniu należności telefonicznych (V. TF 4).

Okres udzielonej prolongaty powinien być w każdym wypadku tak obliczony, by ostateczny termin płatności rachunku telefonicznego bezwzględnie nastąpił do końca miesiąca sprawozdawczego.

Niezależnie od powyższego wyjaśnia się, że ratalne spłacenie zaległych należności telefonicznych przez abonentów może mieć miejsce jedynie tylko na skutek decyzji Dyrekcji.

№ TE 209 z dnia 5 kwietnia 1935 r.

125.

Kierowanie rozmów telefonicznych z Polski do Polskiej centrali telefonicznej Gdańsk 1.

W związku z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 27 marca b. r. Nr. TE 2329 zarządza się co następuje:

Rozmowy telefoniczne z rozmównicą publiczną oraz z abonentami centrali telefonicznej polskiego urzędu p. t. Gdańsk 1 należy przeprowadzić na bezpośrednich przewodach telefonicznych:

Bydgoszcz — Pelplin — Gdańsk 1
Tczew — Grudziądz — Gdańsk 1
Tczew — Gdańsk 1
Warszawa — Gdańsk 1,

a nie za pośrednictwem central należących do W. M. Gdańska (Danzig, Hohemstein, Liessan, Palschau).

Abonenci polskiej centrali telefonicznej Gdańsk 1 zamieszczeni są w zbiorowym Spisie abonentów sieci telefonicznych państwowych i koncesjonowanych w Polsce (na oddzielnej kartce koloru żółtego) oraz w Zagranicznej taryfie telefonicznej Gdańsk, Wolne Miasto na str. 26.

Zarządzenie niniejsze nie dotyczy ruchu telefonicznego między Polską i W. M. Gdańskiem, który odbywa się na podstawie dotychczasowych przepisów.

W związku z powyższem należy odpowiednio uzupełnić Zagraniczną taryfę telefoniczną, str. 26, tytuł: Gdańsk, Wolne Miasto część I, ustęp 3.

Nr. TE 209 z dnia 5 kwietnia 1935 r.

STARAJCIE SIĘ ZAWSZE UDZIELIĆ SZCZEGÓŁOWYCH INFORMACYJ I W SPOSÓB WŁAŚCIWY SKIEROWAĆ KLIENTA DO ODPOWIEDNIEGO OKIENKA.

ADMINISTRACJA.

126.

Obsługa publiczności przez urzędy i agencje pocztowo - telegraficzne.

W razie zjawienia się klienta(ów) przed okienkiem należy przerwać wszelkie czynności pomocnicze, a załatwić przedewszystkiem interesanta(ów).

Pomimo wydania szeregu zarządzeń i stałego zwracania uwagi na potrzebę sprawnej i szybkiej obsługi publiczności w urzędach i agencjach pocztowych, zachodzą wypadki świadczące o niestosowaniu się jeszcze do tych zaleceń przez personel przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

Publiczność uskarża się nadal na wyczekiwanie przed okienkami w urzędach, podczas gdy pracownicy zatrudnieni w służbie okienkowej wykonują w tym czasie czynności nie pozostające w bezpośrednim związku z obsługą publiczności, jak np. wypisywanie kolejnych numerów na nowych arkuszach księgi przyjęć przekazów, stemplowanie na zapas datownikiem dowodów nadania, sumowanie skończonych arkuszy księgi przyjęć, sortowanie pieniędzy i t. p.

Wykonywanie tych czynności w czasie obsługiwania publiczności jest niewątpliwie skutkiem wysoce szkodliwego zwyczaju, tolerowanego dotyczczas w służbie okienkowej, a wyrażającego się tem, że bieżącą lub rozpoczętą pracę, którą bez szkody należałoby wykonać w czasie kiedy nie czekają interesanci, wykonuje się i prowadzi do końca wtedy nawet, kiedy oczekują interesanci przed okienkiem.

Podnoszone zażalenia są wynikiem tego, że publiczność traktuje każdą czynność pracownika w służbie okienkowej, niepozostającą w bezpośrednim związku z załatwieniem klijenteli, jako lekceważenie interesanta i nieliczenie się z jego czasem.

W celu usunięcia poruszonych niedomagań zarządzam, aby w czasie wyczekiwania interesantów przed okienkami w urzędach, pracownicy załatwiający czynności okienkowe, nie wykonywali innych czynności, ponad te, które są związane ściśle z obsługą interesantów. Wszelkie czynności pomocnicze, wykonywane w chwilach, kiedy niema interesantów przed okienkiem, mają być natychmiast przerywane dla załatwienia interesanta.

Równocześnie polecam, aby we wszystkich urzędach i agencjach pocztowo-telegraficznych w poczekalniach dla publiczności nad okienkami dla interasantów wywieszono na kartonach napisy, wykonane estetycznie, o następującej treści **„Pracownik pocztowy obowiązany jest przedewszystkiem załatwić interesanta“.**

Przestrzeganie przez urzędy i agencje wydanych w tym przedmiocie zarządzeń, będą sprawdzały organa Dyrekcji przy każdej sposobności rewizji placówek.

№ AO — 104 z dnia 9 kwietnia 1935 r.

OBWIESZCZENIA.

127.

Poszukiwanie dłużników.

Poleca się Urzędowi, Agencji pocztowo-telegr. zbadać przy pomocy doręczycieli i miejscowego Biura Ewidencji Ruchu Ludności, czy nie zamieszkują w tamtejszym okręgu doręczeń: Józef Szkudłapski i Franciszek Kudła z Poznania b. abonenci telefoniczni, Tenner Samie b. abonent telefoniczay ze Lwowa. Abonenci radjofoniczni Urzędu pocztowego Lwów 1 Kropiwnicki Tadeusz, Ausztein Leizer, Konarek Pepi, Jasnogórski Jan, Osiecki Tadeusz, Gellner Michał, Kocowski Stefan, Herszlikowicz Izydor, Urich Bronisław, Kuźmiński Władysław, Zofja Pierzchała vel Pierzchalina z domu Weintland, córka Józefa i Magdaleny z Chajdysów urodzona rzekomo 18.IV. 1906 r. w Zgierzu, z zawodu akuszerka, przebywająca ostatnio do dnia 17. XII. 1934 r. na terenie urzędu pocztowo-telegr. Zwoleń wyjechała w niewiadomym kierunku bez uregulownnia 4 rat detefonicznych w kwocie 18 zł. Aleksander Pos, b. abonent centrali Urzędu telefoniczno-telegraficznego Wilno. Józef Acker ze Lwowa abonet stacji telef. № 10733, Zenobja Bogdanowiczowa abonentka telefoniczna ze Lwowa, Szymon Klinghofer b. radjoabonent ostatnio zamieszkały w Kulparkowie obok Lwowa, Piotrowski Władysław syn Tomasza radjoabonent № 119/1781 urzędu pocztowo-telegr. Wohyn ostatnio zamieszkały w Suchowoli, Stanisław Makowski urodz. 20. X. 1888 w Dziedzicach pow. Sierpc b. abonent telefonu № 2762 z Gdyni, Maksymiljan Baran b. abonent telefonu 575 Gdynia.

Wymienieni nie uregulowawszy należności telefonicznych wyjechali z dotychczasowego miejsca pobytu w niewiadomym kierunku bez policyjnego odmeldowania. W wypadku znalezienia miejsca zamieszkania jednego z wymienionych dłużników należy bezpośrednio zawiadomić o tem właściwą Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów.

№ TE — 322 z dnia 11 kwietnia 1935 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Liga Morska i Kolonjalna
Oddział Okręgowy
Prac. P. Telegr. i Telef.

Komunikat.

Okręgowy Oddział Ligi Morskiej i Kolonjalnej Prac. Poczty Telegr. i Telef. w Katowicach, podaje do wiadomości, że zorganizowana zbiórka pieniężna wśród Pracowników p. t. tut. Okręgu na rzecz „Fuduszu Obrony Morskiej" dała 1.186 zł. 85 gr. dochodu, za co składamy wszystkim pracownikom tą drogą serdeczne podziękowanie.

ZA ZARZĄD:

Sekretarz	Skarbnik	Prezes
E. HLASS	J. TERMIN	BARTECZKO

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Organizacyjny)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, I. p. pokój Nr. 10.

PRENUMERATA NA ROK 1934 WYNOSI:

roczna 4 zł. 80 gr.	półroczna 2 zł. 40 gr.	kwartalna 1 zł. 20 gr.

Ceny ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. szpalty redakcyjnej 15 gr., tabelaryczne 30 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń administracja nie odpowiada.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. № 300516.

Sosnowieckie Zakłady Graficzne, Sp. z ogr. odp. w Sosnowcu. **Cena 25 gr.**

127.

Poszukiwanie dłużników.

Podaje się Urzędom, Agencjom pocztowo-telegr. zbadać przy pomocy odnośnych miejscowego Biura Ewidencji Ruchu Ludności, czy nie zamieszkują w tamtejszym okręgu doręczeń: Józef Szkudlapski i Franciszek Kędra z Poznania b. abonenci telefoniczni, Teiner Samuel b. abonent telefoniczny ze Lwowa, Abonenci radjofoniczni Urzędu pocztowego Lwów 1 Kropiwnicki Tadeusz, Auerbach Betzer, Komarek Pepi, Jasnogórski Jan, Osiecki Tadeusz, Gelber Michał, Kozłowski Stefan, Herszlikowicz Izydor, Urich Bronisław, Kurmiński Władysław, Zofja Pierzchała vel Pierzchalina z domu Weintraub, córka Józefa i Magdaleny z Chaldyszów urodzona 18.IV. 1906 r. w Zgierzu, z zawodu akuszerka, przebywająca ostatnio do dnia 17. XII. 1931 r. na terenie urzędu pocztowo-telegr. Zwoleń wyjechała w niewiadomym kierunku bez uregulowania 4 rat dotelefonicznych w kwocie 13 zł.

Aleksander Pos, b. abonent central. Urz
telefoniczno-telegraficznego Wilno, Józef M
ze Lwowa abonent stacji telef. № 20
nobja Bogdan wierzawa abonentka telefonic
ze Lwowa, Szymon Magdeburg b. radjoa
nent ostatnio zamieszkały w Kniażkowie o
Lwowa, Piotrowski Władysław b. Tomu
radjoabonent № 1W/1781 urzędu poczto
lowego. Wszyscy ostatnio zamieszkały w
Lwowie, Stanisław Małkowski urodz. 20
1899 w Brudzewie, Sierpc, b. abonent t
fonicznej 2762 z Gdyni, Makowski Jan Ba
b. abonent telefonu 575 Gdynia.

Wymienieni nie uregulowawszy należno
ci telefonicznych wyjechali z dotychczaso
go miejsca pobytu w niewiadomym kierun
bez poprzedniego odmeldowania. W wypad
ustalenia miejsca zamieszkania jedn
z wymienionych dłużników należy bezpośr
nio zawiadomić o tem właściwą Dyrekc
Okręgu Poczt i Telegrafów.

№ E — 1392 z dnia 17 kwietnia 193

Liga Morska i Kolonjalna
Oddział Okręgowy
Prac. P. Telegr. i Telef.

Komunikat.

Okręgowy Oddział Ligi Morskiej i Kolonjalnej Prac. Poczty Telegr. i Telef. w Katowicach podaje do wiadomości, że zorgani-
owana zbiórka pieniężna wśród Pracownik
p. t. Ostrowa na rzecz „Funduszu Obre
Morskiej" dała 1.180 zł. 75 gr. dochodu, za
składamy wszystkim pracownikom, tą dro
serdeczne podziękowanie.

ZARZĄD:

Sekretarz	Skarbnik	Prezes
E. KLASS	J. TERMIN	BARTECZEK